

Geloofs-leven

Abortus, een achterhaald thema?

Groiegroepen C.G.K. Groningen
Seizoen 2003/2004, nr. 6

Bijbelstudie: Psalm 139

Doel van dit gesprekspapier

Met elkaar stil staan bij de vragen rondom abortus.

Persoonlijk verhaal: *Ik wilde mijn huwelijk redden*

Met toestemming overgenomen uit "Nooit meer hetzelfde", uitgegeven door Stichting Schreeuw om Leven, ISBN 90-71732-29-0.

Hallo, ik kwam op jullie website na veel zoeken. Ik zou graag mijn verhaal willen vertellen. Ik ben Simone, 24 jaar en moeder van twee schatten van kinderen. Mijn verhaal begint drie jaar terug. Ik was net 21 jaar, en vier maanden daarvoor bevallen van mijn tweede kindje. Mijn andere kindje was een meisje van 16 maanden. Toen ontdekte ik dat ik weer zwanger was. Omdat ik borstvoeding gaf, had ik het niet direct gemerkt, maar ik bleek al negen weken in verwachting te zijn. Eigenlijk was ik wel blij met mijn zwangerschap, maar het was wel heel snel achter elkaar. Ik vroeg me af of ik het wel aan zou kunnen.

Ik besprak het met mijn man. Hij gaf duidelijk te kennen dat hij er niet blij mee was en dat hij twee kinderen genoeg vond. Ik voelde me boos en verdrietig. Ik zocht contact met mijn gynaecoloog en hij zei dat het prima kon en dat het heel goed mogelijk was om dit kindje te krijgen. Hij maakte een echo en ik zag het hartje kloppen. Ik voelde me verscheurd. Hoewel ik wist dat mijn man er niet blij mee was, wilde ik er toch weer met hem over praten. Maar hij was niet om te praten. Ik heb gehuild en geschreeuwd. Ik ben zelfs een paar dagen weggeweest om na te denken. Toen heb ik besloten dat ik het zou laten weghalen. Ik wilde niet mijn huwelijk om zeep helpen.

In april reden we met de auto naar de abortuskliniek. De hele weg ernaar toe, een uur lang, hebben we niets tegen elkaar gezegd. Toen ik daar binnenkwam, werd er een zwangerschapstest gedaan. Daarna moest ik een poosje wachten voordat ik werd geroepen door de man die de abortus zou uitvoeren. Hij vroeg mij of ik er goed over had nagedacht en of ik zeker was van mijn zaak. Mijn mond zei: "Ja", maar mijn hart zei: "Nee".

Mijn man bleef in de wachtkamer; hij mocht er niet bij zijn. Om de leeftijd van de baby te checken, werd er een echo gemaakt en weer hoorde ik het hartje kloppen. Ik wilde wel opstaan en wegrennen en nooit meer terugkomen. Waarom ik dat niet gedaan heb, weet ik niet... Ik was helemaal verstijfd. Ze brachten me naar een kamertje met allemaal bedden naast elkaar. Er lagen nog twee vrouwen. Ik kreeg een ziekenhuisbroekje en een zetpil voor de ingreep. En toen moest ik wachten... En ja, dan gaat er zoveel door je heen... Ik staarde naar de klok, de minuten leken wel uren. Het was allemaal zo dubbel. Het was net een bevalling, maar nu was ik daar voor een abortus.

Opeens werd ik geroepen; ik ging naar de behandelkamer. Daar moest ik gaan liggen in beugels. Ik kreeg een aantal injecties (vaginaal) tegen de pijn. Ik was verkrampt... Toen dat klaar was, werd er een buis bij mij ingebracht die het allemaal zou weghalen: dat levende wezentje dat niet op deze wereld mocht zijn. Na die tijd kreeg ik nog een prik in mijn been. Ik weet niet eens waarvoor die was, ik voelde me helemaal verdoofd. Ik werd weer meegenomen naar een ander vertrek en moest daar een half uur plat liggen om complicaties te voorkomen. Ik kreeg nog antibiotica mee en toen was ik klaar. Ik liep weer naar buiten.

Mijn man zat op zijn gemak een boekje te lezen en zei: "Ah, is het klaar?" "Ja", antwoordde ik nog en we stapten in de auto om naar huis te rijden. De dagen daarna zijn voorbij gekropen. Ik heb alleen maar op bed gelegen en kon niet praten. Ik kon niets zeggen. Ik was stuk.

Nog dagelijks denk ik terug aan die ene dag. Die dag die ik eigenlijk niet wilde. Het huwelijk van mij en mijn man is niet meer zoals het vroeger was. Ik geef hem ook regelmatig de schuld van mijn abortus. Soms zie ik mijn kinderen spelen en dan denk ik: "Daar had nog een derde bij kunnen zijn." Het gemis en het schuldgevoel blijven. "Waarom heb ik mijn andere twee kinderen wel het daglicht gegund en waarom dit kindje niet?"

De tijd direct na mijn abortus was heel zwaar. Ik heb een zelfmoordpoging gedaan. Ik kon er niet meer mee leven. Nu, na drie jaar, heb ik het een beetje een plek kunnen geven. Ik zou zo graag willen praten met mensen die niet hun oordeel klaar hebben over abortus...

Simone

Vragen:

- Welke vragen/gedachten/emoties komen bij je boven als je het verhaal van Simone leest?
- Ken je mensen* die een abortus hebben ondergaan? Wat weet je over de wijze waarop zij die abortus hebben verwerkt (*Let op: Geen namen noemen en in wat je zegt voorkomen dat mensen herkend kunnen worden; het gaat niet om een soap-verhaal, maar om de bezinning op de zaak!*).
- Kun je je voorstellen dat mensen een abortus laten plegen? Wat voor motieven zouden daarbij spelen?
- Zijn er situaties waarin je een abortus toelaatbaar acht? Zo ja, wanneer dan?
- Bespreek de stelling: Abortus is een achterhaald thema.
- Bespreek de stelling: Wie een abortus heeft laten plegen is niet meer veilig in de kerk.

*Ik kies bewust voor de aanduiding mensen, omdat we in dit gebeuren de mannen niet moeten vergeten. Er zijn b.v. mannen die vanwege een abortus vastlopen, terwijl de vrouw geen problemen heeft of lijkt te hebben.

Bezinning vanuit de Bijbel

 Lezen: Psalm 139: 13-16

- Wat valt je in dit bijbelgedeelte op?
- Wat zegt dit Bijbelgedeelte over het ongeboren leven?
- Welke betekenis zou dit gedeelte hebben m.b.t. de abortus-problematiek?

 Lezen: Psalm 139: 17-22

- Wat vindt je van het geweld tegen abortus-artsen en klinieken in Amerika? Zijn wij in het licht van het bijbelgedeelte niet veel te soft? Welke acties vind je wel gepast?
- Welke functie zouden de verzen 23-24 kunnen hebben, meteen na die geladen woorden van de verzen 19-22?
- Bespreek de stelling: Als het gebed van de verzen 23-24 van harte beleefd en gedeeld wordt in de man-vrouw-relatie komt abortus niet snel in beeld.

 Lezen: Psalm 139: 1-6

- Boudewijn de Groot zong: "En God zag altijd alles, groot en streng als een agent". Hoe verhoudt zich dat tot de beleving van de dichter van Psalm 139? Wat betekent het voor ons, dat God alles ziet? Wat zou dit kunnen betekenen voor iemand die worstelt met vragen rondom abortus?

 Lezen: 1 Johannes 1:8 - 2: 2

- Wat zouden we kunnen doen als kerk voor mensen die een abortus hebben laten plegen en vervolgens vast zijn gelopen in gevoelens van schuld?

Dankgebed en voorbede

In de gebeden kunnen we de zaken rondom dit thema bij God brengen.

Zingen

♪ Psalm 139

1. Heer, die mij ziet zoals ik ben,
dieper dan ik mijzelf ooit ken,
kent Gij mij, Gij weet waar ik ga,
Gij volgt mij waar ik zit of sta.
Wat mij ten diepste houdt bewogen,
't ligt alles open voor uw ogen.

8. Ik loof U die mijn schepper zijt,
die met uw liefde mij geleidt,
Gij hebt mijn oerbegint aanschouwd,
In 't diepst der aarde opgebouwd.
Niets blijft er voor uw oog verborgen.
Ja, Gij omringt mij met uw zorgen.